

BÀI HỌC 1

CÁC NGƯỜI SẼ LÀ NHÂN CHỨNG CỦA TA

CÂU GỐC: *“Nhưng khi Đức Thánh Linh giáng trên các người, thì các người sẽ nhận lấy quyền phép, và làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất” (Công vụ 1:8).*

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Công vụ 1:6-8; Lu-ca 24:25, 44-48; Phục truyền 19:15; Công vụ 1:9-26; Châm ngôn 16:33.*

Sứ mạng của Đức Chúa Giê-su trên đất đã kết thúc. Chẳng bao lâu Đức Chúa Trời sẽ gửi Đức Thánh Linh – Đấng phê chuẩn những nỗ lực của các sứ đồ với nhiều dấu kỳ và phép lạ – để ban quyền phép và hướng dẫn họ thi hành sứ mạng đến tận cùng trái đất. Đức Chúa Giê-su không thể ở lại với họ mãi mãi trong hình thể con người. Không chỉ việc nhập thể của Ngài khiến Ngài bị giới hạn về thể chất trong bối cảnh của một sứ mạng toàn thế giới, nhưng sự thăng thiên của Ngài và sự tôn vinh trên trời là cần thiết để Đức Thánh Linh đến.

Tuy nhiên, cho đến khi Đức Chúa Giê-su phục sinh, các môn đồ không hiểu rõ những điều này. Khi họ bỏ mọi sự để theo Ngài, họ tin rằng Ngài là một người giải phóng chính trị, một ngày nào đó Ngài sẽ đuổi người La Mã ra khỏi đất nước, phục hồi triều đại của Đa-vít, và khôi phục lại Y-sơ-ra-ên trong sự vinh quang quá khứ. Thật không dễ dàng cho họ để nghĩ khác hơn.

Đây là vấn đề chính mà Đức Chúa Giê-su hướng dẫn các môn đồ trong Công vụ 1. Lời hứa về Đức Thánh Linh ở trong bối cảnh này. Chương này cũng miêu tả sự thăng thiên của Đức Chúa Giê-su và cách hội thánh đầu tiên chuẩn bị cho Lễ Ngũ Tuần.

1. SỰ PHỤC HỒI Y-SƠ-RA-ÊN

Có hai loại tiên tri về Đấng Mê-si trong Cựu Ước: thứ nhất là những lời tiên tri về Đấng Mê-si là Vua, Đấng sẽ trị vì mãi mãi (Thi thiên 89:3, 4, 35-37; Ê-sai 9:6, 7; Ê-xê-chi-ên 37:25; Đa-ni-ên 2:44; 7:13, 14); thứ hai là những lời tiên tri về Đấng Mê-si sẽ chết vì tội lỗi của loài người (Ê-sai 52:13-53:12; Đa-ni-ên 9:26). Những lời tiên tri như thế không mâu thuẫn nhau. Chúng nói về hai giai đoạn liên tiếp trong chức vụ của Đấng Mê-si: trước hết Ngài sẽ chịu thương khó, và sau đó Ngài trở thành Vua (Lu-ca 17:24, 25; 24:25, 26).

Tuy nhiên, vấn đề trong thế kỷ thứ nhất về Đấng Mê-si Do Thái là sự ước vọng một chiều. Niềm hy vọng về Đấng Mê-si Vua, Đấng sẽ đem lại sự giải phóng chính trị đã làm mờ đi quan niệm về Đấng Mê-si sẽ phải chịu thống khổ và chết.

Lúc đầu, các môn đồ chia sẻ niềm hy vọng này về Đấng Mê-si Vua. Họ tin rằng Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si (Ma-thi-ơ 16:16, 20) và đôi khi họ cãi nhau về ai sẽ ngồi bên cạnh Ngài khi Ngài lên ngôi (Mác 10:35-37; Lu-ca 9:46). Bất kể lời cảnh báo của Đức Chúa Giê-su về số phận đang chờ đợi Ngài, họ không hiểu ý Ngài muốn nói gì. Vì vậy, khi Ngài chết, họ trở nên bối rối và nản lòng. Theo lời nói của họ, “Chúng tôi trông mong Ngài sẽ cứu lấy dân Y-sơ-ra-ên” (Lu-ca 24:21).

Đọc Công vụ 1:6. Câu hỏi này nói gì về điều họ vẫn không hiểu? Trong Công vụ 1:7, Đức Chúa Giê-su đã trả lời họ thế nào?

Nếu sự chết của Đức Chúa Giê-su là một đòn chí mạng cho niềm hy vọng của các môn đồ, thì sự phục sinh đã làm sống lại niềm hy vọng này, khiến cho những sự mong đợi về chính trị của họ có thể lên đến mức chưa từng có. Đường như tự nhiên để hình dung về sự sống lại như một dấu chỉ mạnh mẽ cho thấy vương quốc của Đấng Mê-si sẽ được thành lập.

Tuy nhiên, trong câu trả lời, Đức Chúa Giê-su đã không trả lời trực tiếp. Ngài không chối bỏ tiền đề (*premise*) đằng sau câu hỏi của môn đồ về một vương quốc sắp xảy ra, nhưng Ngài cũng không chấp nhận điều đó. Ngài đã không trả lời vấn đề, trong khi Ngài nhắc nhở họ rằng thời gian hành động của Đức Chúa Trời thuộc về Cha, và như vậy các môn đồ không nên biết.

Theo Lu-ca 24:25, vấn đề thật sự của các môn đồ là gì? Tại sao lại dễ tin vào những gì chúng ta muốn tin, ngược lại với những gì Kinh Thánh dạy? Làm thế nào chúng ta có thể tránh cái bẫy này?

2. SỨ MẠNG CỦA CÁC MÔN ĐỒ

Đọc Công vụ 1:8. Thay vì chú trọng vào những lời suy đoán, các môn đồ nên làm gì?

Có bốn yếu tố quan trọng trong đoạn văn này liên quan đến sứ mạng của các môn đồ:

1. *Sự ban cho của Đức Thánh Linh.* Đức Thánh Linh luôn luôn hoạt động tích cực trong dân sự của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, theo các tiên tri, sẽ có một sự ban cho đặc biệt về Đức Thánh Linh trong tương lai (Ê-sai 44:3, Giô-ên 2:28, 29). Như Đức Chúa Giê-su đã được Đức Thánh Linh xúc dầu và Đức Thánh Linh đã làm việc trong thời gian Chúa Giê-su thi hành chức vụ (Lu-ca 4:18-21) nhưng chính thức Ngài không nhận chức (*inaugurated*) cho tới khi Đấng Christ được vinh hiển ở trên trời (Giăng 7:39; Công vụ 2:33).

2. *Vai trò của nhân chứng.* Nhân chứng là người thấy trực tiếp. Các môn đồ đủ điều kiện để làm chứng điều đó (Công vụ 1:21, 22; 4:20, so sánh với 1 Giăng 1:1-3) và bây giờ được ủy thác để chia sẻ với thế giới những kinh nghiệm độc đáo của họ với Đức Chúa Giê-su.

3. *Kế hoạch của nhiệm vụ.* Các môn đồ trước hết phải làm chứng ở Giê-ru-sa-lem, rồi tới xứ Giu-đê và Sa-ma-ri, và cuối cùng đến tận cùng trái đất. Đó là một kế hoạch tiến tới. Giê-ru-sa-lem là trung tâm của đời sống tôn giáo Do Thái, nơi mà Đức Chúa Giê-su đã bị lên án và bị đóng đinh. Giu-đê và Sa-ma-ri là các khu vực lân cận mà Đức Chúa Giê-su cũng đã từng phục vụ. Tuy nhiên, các môn đồ không chỉ giới hạn ở địa phương này. Phạm vi của sứ mạng của họ là toàn thế giới.

4. *Định hướng của sứ mạng.* Trong thời Cựu Ước, chính các quốc gia cần được thu hút đến với Đức Chúa Trời (Ê-sai 2:1-5), chứ không phải người Do Thái “đem” Đức Chúa Trời đến với họ. Một vài trường hợp ngoại lệ (ví dụ như Giô-na) không làm mất hiệu lực quy tắc chung này. Bây giờ chương trình thì khác. Giê-ru-sa-lem vẫn là trung tâm, nhưng thay vì ở lại và mọc rễ ở đó, các môn đồ sẽ đi ra đến tận cùng trái đất.

Đọc Lu-ca 24:44-48. Sứ điệp căn bản mà các môn đồ nên rao giảng là gì?

Sau khi phục sinh, trong bốn mươi ngày ở với các môn đồ (Công vụ 1:3), Đức Chúa Giê-su phải giải thích thật nhiều cho họ về nước Đức Chúa Trời, mặc dù vẫn còn nhiều điều họ không hiểu, như câu hỏi của họ trong Công vụ 1:6. Họ đã quen thuộc với những lời tiên tri nhưng giờ đây họ có thể hiểu các lời tiên tri trong ánh sáng mới, ánh sáng chiếu soi từ Thập tự giá và ngôi mộ trống (đọc Công vụ 3:17-19).

3. NGÀI SẼ TRỞ LẠI

Xin đọc Công vụ 1:9-11. Lu-ca miêu tả sự thăng thiên của Đức Chúa Giê-su thế nào? Điều hai thiên sứ nói với họ có ý nghĩa gì (đọc Phục truyền 19:15)?

Câu chuyện Lu-ca kể về sự thăng thiên khá ngắn gọn. Đức Chúa Giê-su đang đứng với các môn đồ trên Núi Ô-li-ve, và trong khi ban phước cho họ (Lu-ca 24:51), Ngài được cất lên trời. Tất nhiên, ngôn ngữ là hiện tượng (*phenomenological*); nghĩa là, cảnh được miêu tả như nhìn với đôi mắt của con người, chứ không phải thật sự vậy. Đức Chúa Giê-su đã rời trái đất, và không có cách nào khác để làm điều đó để mọi người thấy bằng cách bay lên.

Sự thăng thiên của Đức Chúa Giê-su là một hành động siêu nhiên của Đức Chúa Trời, một trong số rất nhiều sự siêu nhiên trong Kinh Thánh. Điều này được ám chỉ bởi cách mà Lu-ca miêu tả, với sự thụ động *epēthē* (“Ngài được cất lên” Công vụ 1:9). Mặc dù chỉ được dùng ở đây trong Tân Ước, hình thức động từ này được thấy nhiều lần trong bản Hy Lạp của Cựu Ước, tất cả đều miêu tả các hành động của Đức Chúa Trời, cho thấy chính Đức Chúa Trời đã đưa Đức Chúa Giê-su lên trời, như Ngài là Đấng đã khiến Đức Chúa Giê-su sống lại từ trong kẻ chết (Công vụ 2:24, 32; Rô-ma 6:4; 10: 9).

Sau khi Đức Chúa Giê-su đã được đám mây che khuất, Lu-ca nói về – chỉ trong sách Công vụ – cảnh hai người nam mặc áo trắng đứng bên cạnh các môn đồ. Sự miêu tả này trùng hợp với các thiên sứ trong áo sáng láng của họ (Công vụ 10:30; Giăng 20:12). Họ đến để bảo đảm với các môn đồ rằng Đức Chúa Giê-su sẽ trở lại giống như Ngài đã được cất lên, và đó cũng chỉ trong sách Công vụ báo cho chúng ta rằng Đức Chúa Giê-su đã được cất lên “trước mắt họ” (Công vụ 1:9).

Như vậy, sự thăng thiên mà mọi người thấy trở thành sự đảm bảo cho sự trở lại hữu hình, cũng sẽ xảy ra giữa những đám mây, mặc dù với “đại quyền đại vinh” (Lu-ca 21:27), không là một sự kiện riêng tư nữa, vì “mọi mắt sẽ trông thấy” (Khải huyền 1:7), và Ngài sẽ không đến một mình (Lu-ca 9:26; 2 Tê-sa-lô-ni-ca 1:7). Sự vinh hiển của Sự Đến Lần Thứ Hai sẽ vượt xa sự thăng thiên.

Làm thế nào chúng ta có thể học để giữ lẽ thật này, và lời hứa, của Sự Đến Lần Thứ Hai luôn luôn ở trước mặt chúng ta? Lẽ thật tuyệt vời này nên ảnh hưởng đến tất cả các lãnh vực của đời sống chúng ta thế nào, như tài chính, những ưu tiên, và những sự lựa chọn luân lý?

4. CHUẨN BỊ CHO LỄ NGŨ TUẦN

Trong câu trả lời trong Công vụ 1:7, 8, Đức Chúa Giê-su không hứa hẹn gì về thời gian. Tuy nhiên, ý nghĩa tự nhiên của những lời của Ngài là ngay sau khi Đức Thánh Linh đến và các môn đồ hoàn thành sứ mạng của họ, Ngài sẽ trở lại (đọc thêm Ma-thi-ơ 24:14). Lời tuyên bố của các thiên sứ (Công vụ 1:11) cũng không trả lời câu hỏi khi nào nước Chúa sẽ đến, nhưng có thể hiểu sẽ không còn lâu nữa. Điều này giải thích tại sao các môn đồ “trở về thành Giê-ru-sa-lem, mừng rỡ lắm” (Lu-ca 24:52). Lời hứa về sự đến lần thứ hai của Đức Chúa Giê-su không xác định thời gian, điều này để khích lệ họ thực hiện sứ mạng, được hiểu là sự kết thúc gần hơn. Những tiến triển tiếp theo trong Công vụ sẽ chứng minh tư tưởng này.

Xin đọc Công vụ 1:12-14. Có những ai ở phòng cao, và họ đã chuẩn bị thế nào cho sự đến của Đức Thánh Linh?

Sau khi từ Núi Ô-li-ve trở về, các môn đồ tụ tập ở một phòng cao của một ngôi nhà riêng hai tầng ở Giê-ru-sa-lem. Có một số phụ nữ theo Chúa (Lu-ca 8:1-3; 23:49; 24:1-12), cũng như mẹ và anh em của Đức Chúa Giê-su, ở đó với các môn đồ.

Anh em của Chúa Giê-su (Mác 6:3) là con của Giô-sép và Ma-ri (Ma-thi-ơ 1:25; Lu-ca 2:7) hoặc, có thể là những người con của cuộc hôn nhân thứ nhất của Giô-sép, trong trường hợp đó Giô-sép đã góa vợ khi lấy Ma-ri. Sự có mặt của họ trong số các môn đồ thật là bất ngờ, vì họ luôn hoài nghi về Chúa Giê-su (Mác 3:21; Giăng 7:5). Tuy nhiên, sự phục sinh và sự hiện ra đặc biệt của Đức Chúa Giê-su với Gia-cơ (1 Cô-rinh-tô 15:7) dường như đã tạo ra sự khác biệt. Về sau Gia-cơ dường như thay thế sứ đồ Phi-e-rơ trong sự lãnh đạo cộng đồng Cơ Đốc (Công vụ 12:17; 15:13; 21:18; Ga-la-ti 2:9, 12).

Trong sự cầu nguyện liên tục (Công vụ 1:14), và liên tục ở trong đền thờ ngợi khen Đức Chúa Trời (Lu-ca 24:53), tất cả họ chắc chắn đều xưng tội, ăn năn, và từ bỏ tội lỗi. Ngay cả trong tâm trí, họ nghĩ sự giáng xuống của Đức Thánh Linh sẽ ngay lập tức dẫn đến sự trở lại của Đức Chúa Giê-su, thái độ thiêng liêng của họ đã hòa hợp trọn vẹn với những gì sắp xảy ra, như Đức Thánh Linh ngự xuống để đáp ứng lời cầu nguyện của họ.

Trong các lựa chọn hàng ngày, có những cách nào chúng ta có thể chuẩn bị cho công việc của Đức Thánh Linh trong đời sống của mình?

5. MÔN ĐỒ THỨ MƯỜI HAI

Công việc hành chính đầu tiên của cộng đồng Cơ Đốc sơ khai, với số lượng khoảng 120 môn đồ (Công vụ 1:15), là chọn một người thay thế cho Giu-đa.

Đọc Công vụ 1:21, 22. Điều kiện nào mà người thay thế Giu-đa cần có? Tại sao những điều này rất quan trọng?

Sự cần thiết này là để làm chứng về sự phục sinh của Đức Chúa Giê-su (so sánh với Công vụ 4:33); điều này rất quan trọng bởi vì nhiều khi sự sống lại được xem như là bằng chứng mạnh mẽ cho chức vụ Mê-si của Đức Chúa Giê-su và lẽ thật của toàn thể đức tin Cơ Đốc giáo.

Tuy nhiên, sự lựa chọn được thực hiện trong số những người đã đi cùng các sứ đồ trong chức vụ của Đức Chúa Giê-su. Sau này, Phao-lô nhấn mạnh rằng mặc dù không ở cùng với Đức Chúa Giê-su trong lúc Ngài ở thế gian, nhưng ông vẫn được làm sứ đồ vì sự gặp gỡ Ngài trên đường đi Đa-mách đã cho phép ông làm chứng về sự phục sinh của Ngài (1 Cô-rinh-tô 9:1). Mặc dù thừa nhận là “một thai sanh non” (1 Cô-rinh-tô 15:8), Phao-lô từ chối không cho rằng mình kém phẩm chất hơn các sứ đồ khác (1 Cô-rinh-tô 9:2; Ga-la-ti 2:6-9). Chỉ có Mười hai và Phao-lô là những “sứ đồ” theo nghĩa chuyên môn và có thẩm quyền (Công vụ 1:25, 26); tuy nhiên theo nghĩa căn bản, nói chung là các sứ giả, thì chữ này cũng có thể được dùng cho những người khác làm việc cho Phúc âm (Công vụ 14:4, 14; Ga-la-ti 1:19).

Đọc Công vụ 1:23-26. Ma-thia đã được chọn như thế nào?

Phương pháp mà họ dùng để chọn Ma-thia có vẻ lạ, nhưng việc bắt thăm là một cách đã được thiết lập từ lâu (ví dụ Lê-vi Ký 16:5-10; Dân số Ký 26:55). Ngoài ra, sự lựa chọn giữa hai ứng viên được công nhận trước đây có trình độ ngang nhau, chứ không phải là hai người xa lạ. Các tín đồ cũng cầu nguyện, tin rằng kết quả sẽ phản ánh ý muốn của Chúa (so sánh với Châm ngôn 16:33). Không có bằng chứng nào cho thấy quyết định này đã bị thách thức. Sau Lễ Ngũ Tuần, việc bắt thăm không còn cần thiết nữa vì có sự hướng dẫn trực tiếp của Đức Thánh Linh (Công vụ 5:3; 11:15-18; 13:2; 16:6-9).

Nếu có ai hỏi bạn, “Làm thế nào tôi có thể biết được ý Chúa cho cuộc đời tôi?” Bạn sẽ trả lời gì, và tại sao?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Thời gian giữa Lễ Ngũ Tuần và sự Chúa Tái Lâm (dù dài hay ngắn) sẽ đầy tràn sứ mạng trên toàn thế giới của Hội thánh dưới quyền lực của Đức Thánh Linh. Những người theo Chúa vừa loan báo những gì Ngài đã đạt được khi đến thế gian lần đầu tiên vừa kêu gọi mọi người ăn năn và chuẩn bị cho sự đến lần thứ hai của Ngài. Họ sẽ là các nhân chứng “cho đến cùng trái đất” (Công vụ 1:8) và cho đến tận thế. . . . Chúng ta không có quyền tự do ngừng lại cho đến khi cả hai điều này được thực hiện.” - John R. W. Stott, *The Message of Acts: The Holy Spirit, the Church and the World* (Downers Grove: InterVarsity, 1990), tr. 44.

“Mạng lệnh của Đấng Cứu Thế cho các môn đồ bao gồm tất cả các tín hữu, nghĩa là bao gồm tất cả các tín đồ trong Đấng Christ đến tận thế. Thật là một sự sai lầm trầm trọng khi cho rằng công việc cứu linh chỉ lệ thuộc vào mục sư được phong chức. Tất cả những người được thiên thượng cảm hứng đã tin vào phúc âm. Tất cả những người nhận được sự sống của Đấng Christ đều được phong chức để làm việc cho sự cứu rỗi của đồng loại họ. Vì công việc này, hội thánh được thành lập, và tất cả những ai có lời ước nguyện thiêng liêng đều được cam kết là cộng sự với Đấng Christ.” - Ellen G. White, *The Desire of Ages*, p. 822.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Công vụ 1:7 nhắc tới Mác 13:32: “Về ngày và giờ đó, chẳng ai biết chi hết, các thiên sứ trên trời, hay là Con cũng chẳng biết nữa; song chỉ Cha mà thôi”. Ellen G. White nói, “Sẽ không có một sứ điệp nào nữa cho dân sự của Đức Chúa Trời được dựa trên thời gian. Chúng ta không biết thời giờ chính xác cho sự tuôn đổ của Đức Thánh Linh hay sự trở lại của Đấng Christ.” - *Selected Messages*, quyển 1, tr. 188. Bà nói thêm, “Bất cứ ai bắt đầu rao truyền sứ điệp về giờ, ngày, hay năm Đấng Christ sẽ đến, là vác lấy một ách nặng và tuyên bố một sứ điệp mà Chúa đã không bao giờ ban cho họ.” - *Advent Review and Sabbath Herald*, ngày 12 tháng 9, 1893. Có sự liên quan nào của các lời tuyên bố như vậy cho chúng ta ngày nay?
2. Có người đã từng nói, “Đức Chúa Trời cần các nhân chứng hơn là các luật sư.” Bạn nghĩ gì về lời tuyên bố này?
3. Vai trò của lời cầu nguyện trong hội thánh đầu tiên là gì? Có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà trong hầu hết các lúc cần quyết định trong cuộc đời, chúng ta thấy cần cầu nguyện (Công vụ 1:24; 8: 14-17; 9:11, 12; 10:4, 9, 30; 13:2, 3)? Vai trò của lời cầu nguyện trong cuộc đời của chúng ta là gì?